

Viure de lloguer

Text > TEIA BASTONS

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

«Les cases són per viure-hi, no per guanyar diners.» Així de clar ho tenia l'Ajuntament d'Amsterdam quan fa uns mesos va anunciar que les persones que s'hi comprassin un habitatge de fins a mig milió d'euros no el podrien llogar durant quatre anys. L'objectiu és frenar les compres especulatives per part de grans inversors i afavorir que els veïns amb ingressos modestos puguin accedir a la compra d'un lloc per viure. Al Canadà, el govern va optar per una via més dràstica, també per frenar els preus dels habitatges. Amb un argument semblant al d'Amsterdam —que les cases són per a les persones i no per als inversionistes—, va decidir que els estrangers no residents no hi poden comprar habitatges i així hi va frenar l'especulació. I no ens enganyem, malauradament, aquests escenaris especulatiu no estan gaire lluny dels que ens trobem a casa nostra. De fet, l'accés a l'habitatge, o més ben dit, els problemes per accedir-hi, és un dels grans debats al nostre entorn des de fa temps. En el cas del lloguer, ha estat durant molt

temps una alternativa per a les persones que no poden accedir a una hipoteca o que no hi volen accedir, sigui per ideologia o perquè no volen quedar lligades per sempre a una operació d'aquesta mena.

No és cap novetat que viure de lloguer a casa nostra és cada vegada més car, sigui a Girona o a altres municipis de les nostres comarques, on trobar habitatges a un preu assequible és gairebé una missió impossible. I no serveixen de res les dades oficials de l'Institut Català del Sòl, que ens diuen que el preu mitjà del lloguer a Girona va ser l'any passat de 698 euros, de 586 a Cassà de la Selva, de 496 a Olot, o de 622 a Puigcerdà. Per no parlar de poblacions turístiques com l'Escaladeu, que té un lloguer mitjà de 641 euros; Pals, de 814, o el Port de la Selva, de 712. No dic que les dades no siguin reals, però sí que no reflecteixen la realitat, perquè només recullen una part del mercat del lloguer, la més «oficial». Només cal fer una passejada pels portals de les immobiliàries

per comprovar que aquests lloguers mitjans no tenen res a veure amb el que realment es troba al mercat una persona quan es posa a buscar. Lloguers de més de mil euros a Girona, o de més de set-cents a Olot. El que és clar és que entre tots hem contribuït a crear aquesta bombolla i no sembla que ningú ni pugui ni vulgui fer res per dissipar-la. Perquè al final preval l'acord entre les parts i la llei de l'oferta, poca, i la demanda, molta. I mentre hi hagi persones propietàries disposades a demanar preus desorbitats i altres disposades a pagar-los, no hi haurà gairebé res a fer. Ni amb lleis per posar un topall als lloguers que hem conegut recentment, ni amb amenaces de penalitzacions, ni amb promeses de bonificacions econòmiques per als propietaris. I segurament tampoc amb normatives com la d'Amsterdam o el Canadà, ja que feta la llei, feta la trampa. I mentrestant, el problema es converteix en un maldecap cada vegada més gros arreu, i cada vegada afecta més nuclis allunyats de les grans poblacions.

